

Příloha k protokolu o SZZ č.

Diplomantka: Hana Paclíková

Vysoká škola: **Jihočeská univerzita PF**

Katedra hudební výchovy

Aprobace: **NJ-HV se zaměřením
na vzdělávání**

Datum odevzdání posudku: 21. 5. 2012

Recenzent práce:

Mgr. Martin Voříšek, Ph.D.

POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Porovnání starších a novějších vyučovacích metod hry na akordeon

Již od 19. století patří akordeon bezpochyby k nejrozšířenějším nástrojům. Díky své snadné přenosnosti, schopnosti vícehlasé hry a svým zvukovým možnostem se prosadil v nejrůznějších sociálních i regionálních kontextech a i když možná v dnešní době ztratil něco ze své někdejší popularity, stále zůstává nástrojem velmi oblíbeným. U mladé generace by snad dokonce mohl zažívat určitou renesanci díky některým interpretům současné nonartificiální hudby, kteří využívají přirozený (někdy cíleně zemitý) zvuk akordeonu v jisté opozici vůči zvukové sterilitě syntezátorů a studiově vycizelovaných nahrávek (např. Jaroslav Nohavica, Radúza, Čechomor,...). Otázky spojené s didaktikou hry na tento nástroj tedy rozhodně pokládám za aktuální a vzhledem k autorčině praxi také za vhodně zvolené.

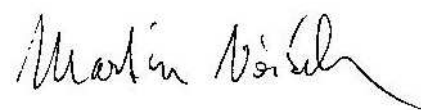
Zároveň podotýkám, že v oblasti akordeonové didaktiky a literatury se rozhodně ani v nejmenším nemohu pokládat za odborníka a předloženou práci tedy hodnotím spíš z metodologického pohledu. Hana Paclíková zvolila pro zpracování svého tématu poměrně jednoduchý, nicméně logický přístup: Po krátkém shrnutí historického vývoje akordeonu následuje popis a srovnání čtyř akordeonových učebnic, které jsou u nás snadno dostupné a tedy i rozšířené. Rozdíly či shody těchto publikací pak autorka shrnuje jednak v přehledné tabulce, hlavně pak (se svým komentářem) i ve zvláštní kapitole.

Pochvalně hodnotím i formální (především pravopisnou) stránku předloženého textu, v němž se překlepy objevují jen zcela výjimečně, stejně jako drobné stylistické nedostatky. Z hlediska práce s citacemi pracuje Hana Paclíková s literaturou zcela korektně.

Naopak, jako určité negativum se jeví jednak (vcelku pochopitelná) selektivnost, kterou však autorka v podstatě nijak nereflexuje; možná by stálo za alespoň letmou poznámku, že existuje i další domácí průpravná literatura. Za druhý, podstatnější nedostatek je pak nutno považovat chybnou dataci použitých škol. Vašicova učebnice je označena jako „starší a v mnohém již překonaná“, neboť domněle vyšla v roce 1988, letmý pohled do katalogu Jihočeské vědecké knihovny však ukazuje celou řadu starších vydání (retrospektivně až do roku 1958, kdy byla vytištěna v šesté edici zřejmě prakticky totožná publikace). Obdobně Bláhova škola není na trhu od roku 2007 a tedy „jen pár let“, ale poprvé byla vydána již v roce 1992. Nutno poznamenat, že tyto přehmaty nehrají v kontextu celé práce klíčovou roli, zpochybňují však některé dílčí autorčiny teze (vedle výše uvedených je to například tvrzení o „pasivitě autorů v letech 1990 až 2006“; toto konstatování je navíc paradoxně odvozeno od datace Havlíčkovy školy do roku 1990, přičemž sama autorka na s. 7 uvádí, že daná učebnice byla pro ZUŠ schválena ministerstvem školství už v roce 1960).

Práci doporučuji k obhajobě.

Návrh na klasifikaci bakalářské práce: **velmi dobře**

podpis recenzenta práce

V Českých Budějovicích dne 21. 5. 2012

Stupeň klasifikace:	výborně	velmi dobře	dobře	nevyhověl
---------------------	---------	-------------	-------	-----------